

Vážení zákazníci,

dovolujeme si vás upozornit, že na tuto ukázkou knihy se vztahují autorská práva, tzv. copyright.

To znamená, že ukáзка má sloužit výhradně pro osobní potřebu potenciálního kupujícího (aby čtenář viděl, jakým způsobem je titul zpracován a mohl se také podle tohoto, jako jednoho z parametrů, rozhodnout, zda titul koupí či ne).

Z toho vyplývá, že není dovoleno tuto ukázkou jakýmkoliv způsobem dále šířit, veřejně či neveřejně např. umístováním na datová média, na jiné internetové stránky (ani prostřednictvím odkazů) apod.

redakce nakladatelství Viking
viking@qelb.cz

Conan stál rozkročen před hospodou a nad hlavou se mu na řetězech výsměšně vrzavě houpal zrezivělý vývěsní štít Dračího oka. Ulička byla najednou liduprázdná, jen z dálky sem klopýtala shrbená postava. Nebyl to však bezmocný stařec, byl to muž v plné síle, ne víc než čtyřicetiletý. Oblečení měl rozervané a špinavé, jako by se v něm drahý čas válel ve stoce, slepené a zcuchané vlasy mu divoce trčely kolem strhaného obličeje. Nejhorší byly ale jeho oči. Tupě zíraly před sebe, bez pohybu, bez výrazu jako mrtvé bulvy děsivé, oživé sochy.

„Je to tady... Už zase je to tady,“ blábolil pomatený muž, jak se blížil ke Conanovi. Cimmeřan se napřáhl, aby zachytil mužovo rameno, ale dřív, než se ho stačil dotknout, nešťastník ze všech sil zakvílel: „Ne, už nechci! Neee!“ Než se ohromený Conan vzpamatoval, pomatenec se s překvapivou rychlostí rozběhl napříč uličkou a vši silou narazil hlavou do železných vrat. Ani strašlivé zadunění nepřehlušilo ohavný, vlhce tříštivý zvuk, když jeho lebka pukla jako přezrálý ořech. Muž zachroptěl a pomalu se svezl dolů, zanechávaje na hřebecích a vypouklinách vrat mazlavou šmouhu z vlasů a tmavé krve.

Conan v nakladatelství VIKING

Sean A. Moore

Conan a šamanova kletba

Steve Perry

Conan potulný bojovník

Leonard Carpenter

Conan gladiátor

Sean A. Moore

Conan a Bílý bůh běsů

Robert Jordan

Conan nepokořený

Leonard Carpenter

Conan vládce Černé řeky

John C. Hocking

Conan a Smaragdový lotos

Dakh Hunter

Conan a Brány času

Eric Lanser

Conan a Černý labyrint

Paul O. Courtier

Conan a dědictví Atlantidy

V. Vágenknecht/S. R. Oldman

Conan – Setovy šachy/Léčka

Paul O. Courtier

Conan a tajemství mořských d'áblů

Mike Philip

Conan na Ostrově ledu

Leon da Costa

Conan a slepá bohyně

Václav Vágenknecht

Conan – krvavá ostří

a

Brány času

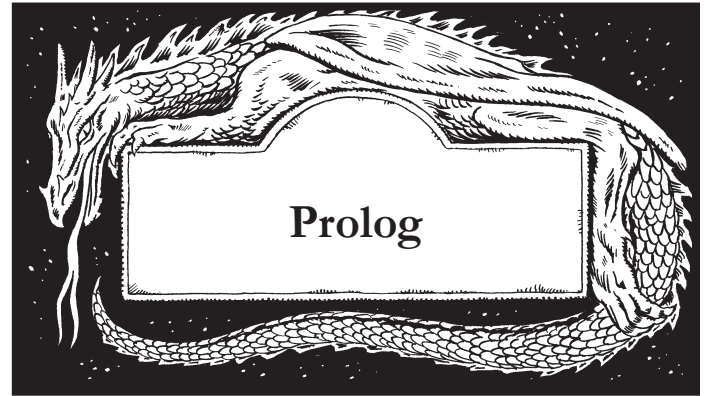
Dakh Hunter

Copyright© 2000 by Dakh Hunter
Copyright© 2001 for the Czech edition by
Stanislav Plášil – nakladatelství VIKING
Copyright©2001 Cover and Illustrations by
Alois Křesala, Maps by Pavel Fiala

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy
není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem
reprodukovat bez souhlasu autora či nakladatele.

ISBN: 80-86538-00-1

Þ

otrhanými mračny už se prodralo první slunce a na zaprášené cestě, jen tu a tam zpevněné kameny, rozlévalo malá jezírka bledě žlutého světla. Vysoké, rozeklané štíty hor, strmící za městskými valy jako další, obří pás hradeb, stály tak blízko, že se zdálo, jako by se každou chvíli měly zřítit na město a rozdrtit je svými lhostejnými kamennými náručemi. Jejich temena halily dosud neproniknutelné závoje oblaků a z prudkých skalních úbočí fičel dolů ostrý, hvízdavý vítr.

Stráže, tísňící se v bráně v celých houfech, zimomřivě podupávaly a čas od času pošilhávaly k horám, kdy už bezzubé jarní slunce konečně alespoň trochu prohřeje po čertech kousavý vzduch. Vozkové, vjíždějící dovnitř s fůrami sena, zeleniny, píce pro koně a vůbec všeho, co jen se dalo uvnitř městských hradeb zpeněžit, se obhroublými hlasy hádali, kdo přijel první, hlučně odplivovali a svorně láli na pešáky, deroucí se dovnitř podél vrchovatě naložených povozů. Někdo zajechel, jak ho pohladil čísi bič, ale

všechno přehlušilo hromování stráží a pár křiklounů si na hřbetě odneslo polibek od násady těžkého, barevnými štrapci zdobeného kopí. Ženské reptaly, chlapi polohlasem hromovali a do toho všeho hýkavě řvali velbloudi a vrískali vrchovatě naložení mezci, jako by toužili vyjádřit pochopení pro své netrpělivé majitele.

„Tak honem, honem, hněte zadnicemi, nebo tady chcete zplesnivět?“ řval bradatý chlap s nakřivo naraženou přílbou, jejíž vyrudlý chochol napovídal, že celému tomu mumraji nejspíš velí, nebo se o to aspoň pokouší.

„Dělej, smrad'ochu!“ popadl za rameno vyjeveného venkovana a postrčil ho o kus dál, ke dvěma důležitě vyhlížejícím úředníkům. „Dej sem pracku, hni sebou!“ Jeden z mužů drapl chlapíka za ruku, druhý v mističce s barvou namočil cosi podobného pečetidlu. Na venkovanově předloktí se objevil jedovatě zelený obrazec. „Další! Hněte sebou!“ Někteří se tlačili, aby už to měli za sebou, ženské shrnovaly vyšíváné rukávy stydlivě a nerozhodně.

Vysoký svalnatý muž, jehož úctyhodně široká ramena chránila proti rannímu horskému vichru jen nedbale přehozená kožešina, o krok ustoupil, pustil před sebe houf brebenticích ženských s nadržými ranci uvázanými na hlavách a na zádech a přimhouřenýma očima to celé zamyšleně sledoval. Ještě před chvílí si myslel, že tolik vojska a stráží v tak odlehlém městě, jako je Aggadir, nemůže znamenat nic jiného než očekávanou válku, nebo přinejmenším ozbrojené přepadení. Teď se však zdálo, že jde o něco docela jiného. Neměl však nejmenší tušení, co by to mohlo být, a netušil to ještě, ani když ho čísi neurvalá ruka popadla za rameno.

„Tak pohyb, barbare!“ houkl mu do tváře vousáč v přílbě a za jeho slovy se vyvalil oblak česnekového puchu. „Pracku a nezdržuj!“

Další řeč, pokud jakou mýnil pronést, se mu zarazila zpátky do hrdla, zatímco plachtíl vzduchem, poráží se sebou všechny své natlačené druhy jako vržená koule v dětské hře se špalíky. Modrooký obr zavrčel a pohledem přešel úctyhodně volné místo, které si ve všeobecné tlačeničce najednou tak bleskurychle zjednal. Zkoprnělý úředník ustrnul s razidlem, z něhož pomalu odkapávala barva, pozdvíženým v pěsti; jeho druh vypadal, jako by chtěl zalézt

pod svůj chatrně sbitý stůl. Barbar se pomalu otočil, až mu dlouhé, zcuhané prameny černých vlasů sklouzly na záda.

„U Croma, nevím, jaký tu máte bláznovský zvyk, a ani mě to nezajímá,“ procedil skrze sevřené zuby, „ale Conana z Cimmericie ještě nikdo nikdy neocejochoval jako dobytče a nečekejte, že zrovna vám by se to podařilo!“

Velitel stráží, který se – teď už bez přílby, která skončila někde v prachu pod nohama všech přihlížejících – nedůstojně hrabal na nohy, byl zsinálý vzteky.

„Hlupáku!“ zaryčel a podpořen po každém boku dvěma svými druhy zamával kopím před sebou. „Hlupáku, což nevíš...?“

Ani tentokrát mu ale nebylo souzeno dopovědět. Conanova mohutná pěst se sevřela na násadě jako tlapa horského lva a bez námahy mu vytrhla zbraň z rukou. Zalykavý řev napověděl, že konec ratiště udeřil právě tam, kam zamýšlel – totiž do zubů. Rozzuřený ozbrojenec je plival na dlažbu spolu s proudem kleteb, krve a slin. Na víc už Conan nečekal. Jen čistě pro radost přelomil ještě násadu těžkého kopí o koleno, otočil se a jako had v džungli zmizel v tlačeničce.

Nehnali se za ním. Na to měli moc práce se vším tím hemžením u brány, a jak se zdálo, i bez něho se na ně valilo starostí dost. Povykující, kejhající, štěbetající dav se za Conanem uzavřel jako moře. Oddíl palácové stráže, snad gardy samotného knížete, s vy-leštěnými pancíři a krátkými širokými meči u pasu, rázně přepochodoval přílehlé náměstíčko, zřejmě za nějakým důležitým úkolem, jímž dozajista – alespoň protentokrát – nebylo pronásledování cimmericijských výtržníků. Mladý velitel s pískovými vlasy a dlouhou jizvou na vyholené tváři se ani neohlédl a zmizel se svými muži za rohem.

Ječivě vyvolávající prodavačka pentlí se otáčela kolem dokola, aby své duhové zboží předvedla pěkně rozevláté, až bylo skoro stěží rozhodnout, nabízí-li ty přepestré kousky vendhyjského hedvábí nebo spíš vlastní štědře odhalené tělo.

Jen kousek za branou si svůj krámeček rozložil zbrojír; na prknech pokrytých kusem lesklé látky vykládal zahnuté hyrkánské čepele,

vedle jemně cizelovaných aquilonských mečů se zdobenými rukojetmi a krátkých, dokonale vyvážených vrhacích dýk. Soudě podle jejich množství a podle toho, jak zamilovaně je leštil, byly ty lehké blyskotavé zbraně zřejmě jeho vlastním dílem. Ty ale nebyly tím, co Conana zaujalo. Zvědavě přistoupil blíž, aby se podíval přes rameno jediného dalšího zájemce, rozčepýřeného droboučkého staříka s prázdnou pochvou, pleskající kolem ušmudlaných nohavic. Soudě však podle otrhané kožené kazajky, která na něm držela jedině snad obzvláštní slitovností všech bohů, nebyl zřejmě příliš nadějným zákazníkem.

V tlačenici někdo vykřikl – bolestně, jako by ho přetáhli bičem. Ozvalo se tlumené zasyknutí. Kdosi se spěšně hrabal na nohy a koukal se ztratit z dosahu těch očí. Černě a zlatě planoucích. Nic jiného z postavy, od hlavy k patě zahalené do hedvábí tak jemného, že obtékalo štíhlé vysoké tělo jako smola, a tak černého, až se zdálo, že požívá všechny sluneční paprsky, vidět nebylo.

Conan se ohlédl a utkvěl na té prazvláštní bytosti zpola zamyšleným, zpola udiveným pohledem. Nikdy nikoho podobného neviděl, tím si byl víc než jistý, přesto jako by mu byla čímsi podivně zneklidňujícím známá. Jako něco, co vězí kdesi hluboko v lebce a zanic se nedá vytrhnout na světlo. Černočerné hedvábí mohlo halit šlachovitou, pružnou a vysokou ženu, ale stejně dobře to mohl být muž, mrštný a smrtící jako brit zingarské šavle. Pohyby pak jako by patřily leopardu, jakýmsi kouzlem proměněnému v člověka.

„Hej!“ vykřikl zbrojír, když už se začínal bát, že přichází o nadějného zákazníka. Zdálo se, že barbar na něj už úplně zapomněl, a obrácen zády strnule civí před sebe. Conan se ohlédl a přešel si rukou oči, jako by se probouzel z tvrdého spánku.

„Cos říkal?“

„Ty xerriany, povídám,“ připomněl zbrojír trpělivě. „Díval ses přece na ně, nebo ne?“ Špičkou usmoleného prstu přisunul blíž kus plochého kovu, ne širšího než mužská dlaň, s osmi vybíhajícími hroty jako hvězdice. Naznačil plochý hod a vyčkávavě přimhouřil oči. „Teď už se sice dlouho nehrálo, ale musíme doufat, ne? I když komu by se chtělo pořádat Hry, když teď...“

„Jaké hry? Když co?“ skočil mu do řeči Conan nepříjemně podrážděn, aniž by skutečně toužil po odpovědi. Co je mu po tom, co v tomhle hnězdě hrají, či po tom, proč naopak hrát nebudou. Ďas je vem. Najednou ani nevěděl, co ho na té věciče prve tak zajímalo. Není nad pořádný široký těžký meč, tohle je pro malé děti...

Černě zahalená postava se prodrala blíž a ze záhybů smolového hedvábí vyklouzla ruka. Úzká kostnatá dlaň s dlouhými, útlými prsty, ozdobená jediným, těžkým, nebroušeným kamenem, černým jako její šat, černým jak bezměsíčná noc.

Conan se odvrátil a přes hlavy přelévajícího se davu se zahleděl o kus dál, do míst, odkud se už nějakou dobu ozývalo divčí vřeštění, vzlykání a jek. Polonahé černé Kušitky, Shemitky s vlasy spletenými do desítek droboučkových čupků, korálky ověšené Korinthjiky, či odkud všechna ta ječící stvoření pocházela, bědovaly, zatímco majitel největšího aggadirskeho nevěstince se smál. Založil si ruce na tlustém bříse a se smíchem shlížel na nové vzpurné zboží, nahnané sem rovnou z trhu se zajatci. Byly mezi nimi dívky všech barev – od kakaově béžových přes olivové až k černým jako ebenové dřevo. Jedna bronzová s oslnivě slunečnými vlasy a jedna smetanově bílá, tichá a zahalená v dlouhém vlněném plášti s kápí do čela. Chceš-li bílou, žlutou nebo černou, nehoň se po světě, jeď do Ophiru, opakovalo se s obhroublým smíchem po všech hospodách. Zálibou v cizokrajném zboží a množstvím „chrámů lásky“, jak vzletně nazývali své nevěstince, byli zdejší muži vyhlášení, a čím exotičtější kráska, tím lépe.

Kvílejíci a bědující chumel se za doprovodu smíchu a kleteb pohnul ulicí. Conan jako proti své vůli vykročil za nimi, s očima upřenými na dívku ve vlněném plášti. Jediná neječela a jí jediné nebylo vidět do tváře. Už zase mu v lebce seděl ten rezavý hřeb. Nikdy ji přece neviděl. Nikdy ji...

Narazil čelem na něco plechového, až se mu před očima zajiskřilo a zprohýbaný vývěsní štít s oprýskaným nápisem *U Dražbo oka* se na řetězech rozkomíhal jako vrhací koule. Potrásl hlavou, zamrkal a pak se řádně sehnul a vešel do hospody.

Hělnatý krčmář bez zájmu zvedl hlavu, ale jeho chlupaté ruce přitom nepřestávaly mechanicky šmudlat hadrem po nálevním pultě. Objemný břich zakrývala hrubá halena, zmáčená a plná skvrn od mastnoty, a kolem lysé lebky měl obtočený zakroucený pruh látky, kdysi snad rudé, ale teď svou barvou upomínající spíš vysušenou kůži, co zůstala příliš dlouho na slunci.

Conan zamrkal, aby se v šeru pod nízkým stropem rozkoukal, ale štiplavý dým z ohniště, na němž v koutě cosi míchala ošuntělá krčmářka, mu to nijak zvlášť neusnadnil. Hostů tu bylo pomálu. U stěny se hlučně hádalo pár chlapů, dožadujících se nové pálenky, v koutě se s nohama nataženými před sebe rozvalovali dva pestré oblečení kuřáci vodní dýmky. Uhrovatý mladíček v uniformě stráže si sem na řídké načervenalé pivo, které měl před sebou, zjevně zaskočil nakvap a bez vědomí svého velitele, soudě z toho, jak rychle je do sebe lil a jak posedávaje na krajíčku lavice vyplašeně pokukoval ke dveřím. Víc hostů tady nebylo, ale i to bylo na tak časnou dobu víc než dost.

„Něco k jídlu a pití,“ poručil si Conan. Ostrá vůně škvřící se cibule a koření ho přesvědčila, že nevábny vzhled usmolené kuchařky, sklánějící se nad pánví, nemusí mít s kvalitou krmě nic společného.

„Mám jenom *khabib*,“ broukl lhostejně hostinský a ani se ne-namáhal na svého nového zákazníka pohlédnout. „Nestojí za to vyvařovat. K čemu taky?“ rozhodil rukama, jako by věc tak prostou musel každý hned pochopit. „Pít budeš co?“

Conan pokrčil rameny. „Cokoli. Kromě té vaší strašlivé kořalice, co jí pálíte snad z dračího lejna, jinak by člověku neurvala hlavu a nepropálila mu díru do vnitřností,“ zašklebil se. Krčmář se zamračil. Jako každý z Ophiru byl na růžovou pálenku vyráběnou z malých štiplavě sladkých plodů *kbarrixi*, připomínajících malá scvrklá tmavorudá jablíčka, která nikde jinde nerostla, náležitě hrdý. Nestálo mu ale za to se rozčilovat. Proč taky? Znuděně nalil plecháč řídkého piva.

„Peníze máš?“ zeptal se podezřívavě, dřív než ho postavil na pult, ale znělo to podivně netečně, jako by se ptal jen ze zvyku a ze setrvačnosti. „I když,“ dodal vzápětí s rezignovaným povzdechnutím, „to je vlastně už taky jedno.“

Conan zpozorněl. Je ten chlap blázen, nebo co? Bohové vědí, že toho v životě viděl už víc než dost, ale krčmář, kterému je jedno, jestli dostane zapláceno nebo ne, to bylo podivnější než okřídlená hlava nebo lysá opice.

„A kdybych se chtěl u tebe ubytovat,“ nadhodil s úšklebkem. „To by ti taky bylo jedno?“

Hospodský zase tak lhostejně kývl. Do záhybů poskládaný tučný zátylek se mu přitom zavlhl jako turánskému býku. „Peníze máš?“ opakoval, ale zase spíš jen tak ze zvyku.

Conan se zašklebil a pečlivě odpočítal pár mincí. Nestávalo se často, že by něčeho takového měl nadbytek, ale zrovna nedávno se věci seběhly trochu jinak než obvykle.

Ještě teď se musel v duchu zachechtat, když si vzpomněl na vztekklý, ohromený obličej nahoře na palubě odplouvající lodi, zatímco on se skokem ocitl na pevnině a s ním jen tak mimochodem

i příjemná tíha královského pokladu. Žádná krádež to ale nebyla, to objasnil sám sobě dost důrazně, s něčím takovým skoncoval už dávno a ke své zlodějské kariéře – nedonutí-li ho okolnosti – se nemínil z vlastní vůle navracet. Tahle část královského pokladu nebyla krádež, nýbrž spravedlivá kořist a msta, usoudil nezvratně. A zasloužil si ji víc než vrchovatě za všechno, co pro toho khoránského spratka udělal. Ke všemu to byla jen slabá útěcha za to, co doufal získat. Jeho královská sestřička Yasmela, jedna z mála, o kterou kdy doopravdy stál... Dokonce tolik, že byl ochoten... Ale co! Zakázal si o tom přemýšlet. Těžká hlava, těžká ruka, říká jedno moudré přísloví Cimmerie, jeho ledové domoviny, a už mnozí se přesvědčili o tom, jak převelice je pravdivé.

Hostinský peníze znuděně shrnul do dlaně, a jen tak aby se neřeklo, do každé mince zkusmo kousl vykotlanými zuby. Pokaždé se přitom trpitelsky zašklebil.

Conan se zamyslel. Z Argu, kde z břehu zamával tomu královskému spratku Khossovi a rozloučil se tak s nadějemi i s kariérou velitele khorajských vojsk, se hnal proti proudu Červené řeky až sem, aniž by nějak zvlášť přemýšlel, kamže to vlastně míří. Kamkoli, kde bude mít chvíli pokoj ode všeho a ode všech – tak to alespoň objasnil sám sobě. Možná se i tak trochu přesvědčoval, že nutně přece vůbec nemusí až – tam... Může přece docela dobře na nějakou dobu zakotvit v Nemedii. Prohýřit nějaké Khossovy peníze a zavzpomínat na bohatýrské staré časy se starými kumpány, kteří se tam před pár lety usadili, a soudě podle zpráv, co k němu občas dolehly, si nežijí až tak špatně. Nikde není psáno, že se po tolika letech musí vrátit až do své rodné Cimmerie. Ale kdyby přece, čistě jen pro všechny případy, pak dalším větším městem na cestě stejně bude až Berverus v Nemedii. Pak už jen pustá krajina, kopce a kopce, stále strmější, pozvolna přecházející v ledovější a nepřístupnější pásma hor.

O Aggadiru zatím jen slýchal, cesta ho sem, do tohotole odlehlého kouta u hraničních hor nikdy nezavedla. Matně si vzpomínal, že kdesi zaslechl nějaké drsné žerty o jakémsi aggadírském levobočku, ale nevěnoval tomu tenkrát příliš pozornosti a nebyl

z toho o nic moudřejší ani teď. Ophirský král prý si před časem pořídil syna s cizinkou, která nejenže nebyla jeho právoplatnou manželkou, ale dokonce ani královskou harémovou konkubínou. Když ale mladík dospěl natolik, že sebral pár kumpánů a dost drzosti, aby se ke vznešenému otci přihlásil, Jeho Veličenstvo ho k úžasu všech uznalo za syna. Vzápětí mu udělilo dědičný titul knížete a město Aggadir jako léno. V zemi je mír, mladý kníže je spokojen a starému králi nikdo neusiluje o trůn ani nejde po krku. Diplomatické a chytré.

To Conanovi stačilo a ostatní ho nemusí zajímat. Tentokrát se sem nepřišel míchat do místních záležitostí, ale když už se vinou nesmyslného zmatku před branou ocitl za hradbami, nakoupí si tady nějaké zásoby a výstroj na další cestu. Neškodilo by taky trochu si odpočinout, prolít hrdlem nějaké to víno, pokud se mezi vší tou strašlivou kořalkou nějaké alespoň trochu slušné najde, a kdyby už na to přišlo, tak se třeba v některém ze zdejších vyhlášených „chrámů lásky“ poveselit s jednou z těch kyprých, přítulných děvenek.

„Zůstanu tady tak pět dní,“ prohodil uvážlivě. Ano, to bude právě tak dost času na všechno. Zdržet se déle, musel by se – dívky nedívky – z takového usedlého, poklidného života zbláznit nudou.

„Pět dní?“ uchechtl se hospodský. „Pět dní, slyšíte?“ zahulákal na chlapy, kteří se v koutě stále ještě o cosi dohadovali. Přestali se hádat a hýkavě se rozchechtali. Mladík v uniformě stráže se plaše ohlédl, upustil na stůl nějaké drobné a kvapně se vytratil.

„U Setova shnilého jazyka, čemu se chechtáš, pivní sude? Mně?!“ zaryčel barbar a podrápaný pult se málem rozlomil vedví pod úderem jeho pěstí. Sevřená se podobala více kladivu než končetině smrtelníka a ani v modrých Cimmeřanových očích už zrovna moc přívětivosti nezbývalo. Krčmář zděšeně zapolykal a vytřeštil oči, jako by mu to nehorázné leknutí uvízlo v hrdle jako nestravitelné sousto.

„N-ne... nene,“ vykoktal. „N-nesměju s-se... vlastně vůbec,“ blekotal. „Ne, barb... é, cizince, vůbec se nesměju. Jenom... ech,

pět dní... Nechceš se zdržet třeba rovnou pět let? Nebo, Erlik je mým svědkem, třeba pět století? To přece vyjde nastejno, ne? Možná jsi přijel už včera, eh? Anebo přijdeš teprve zítra? A pozíří zas? A zase?“ Během své pomatené řeči pomrkal, křivil zarostlou tučnou tvář a divoce se škrábal v rozčuchaných pačesech.

Conan ho ohromeně pozoroval. Je to blázen, o tom nemůže být pochyb. Černá Ištar na něj seslala zatemnění rozumu, nebo se mu z té jejich louhovité pálenky rozpustil mozek, usoudil.

„Co to žvaníš, chlape?“ houkl na něj, teď už spíš se zájmem než rozzuřeně. „Co to blábolíš?“ obrátil se k chlapům natlačeným v koutě, když pochopil, že dřív by se dočkal snad toho, že do nálevny vjede Cromův hromový vůz, než odpovědi. Neušlo mu, že se po sobě podívali. Pak si jeden z chlapíků odkašlal a otřel si zpoceně dlaně o kalhoty. Plandaly na něm jako na strašáku, ale za natříkrát obtočeným pásem měl pěkně křížem dvě zahnuté čepele, vedle nichž se ve zvláštních kožených pouzdrech leskly nejméně čtyři ty divné, zprohýbané hvězdice.

„Coby,“ odbroukl. „Je to jen zábava. Vtip, cizince. Chtěl si s tebou zažertovat, rozumíš?“

Jenže obrovitý barbar se nepohnul, nekývl, neusmál se na znamení, že by byl podobně zábavě nakloněn. Opřený zády o nálevní pult se tyčil uprostřed začouzené krčmy jako nevrlá zachmuřená socha, s níž je jen těžko radno žertovat.

„Žert?“ zopakoval tónem, který chlapíka přinutil odkašlat si a poposednout.

„Jo. No jo,“ pospíšil si vmísit se jeho druh. „Vtip to byl, tak se k nám posad' a zavdej si s námi, ne?“ zašklebil se širokými ústy.

Conan se nehýbal.

„Proč mu to neřeknete?“ ozvalo se z druhého kouta s nepřeslechnutelným nádechem škodolibosti. Jeden z kuřáků vodní dýmky se náhle vztyčil, nezapomněl ovšem předtím pečlivě odložit oblýskaný náustek. „Jednou je tady a slyšíte, že přinejmenším dneska se nikam nechystá. Nebo mi chcete vykládat, že necítíte v kostech, stejně jako já, a dokonce i tady tenhle pomatený, prochlastaný žok, že už to zase přichází? Možná zítra, možná dnes

v noci a možná hned teď? Copak to necítíte? Je to tady!“ To už skoro křičel a zrudlý ve tváři rychle oddychoval.

Conan rozevřel pěsti a spustil ruce podél boků. Pomalu došel až k němu.

„Co je tady?“ otázal se bezmála vlídně. Jen ten, kdo by ho dobře znal, by podle křečovitě se stahujících svalů mohutných čelistí usoudil, že navenek vystavovaná trpělivost činí jeho prudké, přímočaré, divošské povaze značné potíže. „Co jako přichází?“

Než se stačil dočkat odpovědi, rozječel se za jeho zády hostinský. Jeho slovům, linula-li se mu z dokořán otevřené huby vůbec jaká, nebylo vůbec rozumět, ale hlouček chlapů, kteří Conana ještě před chvílí tak horlivě přesvědčovali o nevinném žertu, se najednou hlava nehlava hnali ke dveřím. Conan za nimi udiveně zíral. Potrásl těžkou hlavou, aby si v ní srovnal myšlenky. Zbláznil se on sám, nebo všichni okolo? Rozhodně však nepatřil k těm, kdo by důležité otázky nechávali nevyřešeny. Rázně pokročil vpřed a každou svou úctyhodnou pěstí sevřel krk jednoho z kuřáků.

„Tak kdo se tady zbláznil?“ zařval jim do strachem pokrivených obličejů.

Seště než svůj dotaz stačil vyslovit, zazdálo se mu, jako by se pod ním zhoupala podlaha. Malinko náchýlila. Zavlhla. Couvl a rozkročil se. Zamrkal. Do krčmy jako by se odkud a odevšad valil hustý nazlátlý dým. Chuchvalce divně světélkující, převalující se mlhy. Tlumila všechny zvuky, stírala obrysy a zanechávala po sobě pocit ohavného rezonujícího prázdna v hlavě.

Conan rozevřel prsty a náhle osvobození kuřáci vodní dýmky, zbavení ocelového stisku jeho pěstí, se zřítily na podlahu jako hadroví panáci. Jeden se po čtyřech vsoukal do kouta, zatímco druhý – ten sdílnější – se pokoušel vypotácet ze dveří. Conan si sevřel spánky rukama. Mrkal a divoce si protíral oči, ale to, co ho znepokojovalo, sedělo tam uvnitř, za očima, v nitru jeho hlavy. Cítil se jako beztvářý cár unášený černým vichrem, v lebce mu svištivě hvízdal strašný neznámý proud, strhával ho jako nestvůrný mořský vír. Udělal jeden potácivý krok ke dveřím, pak druhý, ale nedokázal se skoro hýbat ani přemýšlet. Strašlivou námahu dalo jen existovat,

prostě být, neztratit se v té děsivé, nepochopitelné nicotě, která přicházela, aby uchvátila všechno okolo.

S rukama doširoka rozpraženými se vyřítit na ulici. Žlutavá mlha jako by se rozplývala, už nebyla tak hustá, tak vířivá, a ve vzduchu po ní zůstávalo jen jakési prapodivné mihotavé blyskotání, podobné reji zlatistých světélek, odrážejících se od myriád zrníček písku v rozpálené poušti, nad níž se chvěje žhoucí vzduch.

Aniž by věděl jak, ocitl se Conan znenadání uprostřed mumraje u městské brány. Ani kdyby mu za to nabídli poklad Khauranské čarodějky, nebyl by mohl říct, jak se tam dostal a kudy šel. Ještě před chvílí přece stál, otupělý a napolo oslepený, na ulici přede dveřmi Dračího oka! Po té ohavné nazlátlé mlze nebylo najednou ani památky. Něco divného tu ale bylo...

Conan přimhouřil oči a podíval se po obloze. Slunce stálo nizoučko nad obzorem, slabé a neduživé, a neochotně rozehřívalo pichlavý horský vzduch. Samo o sobě by to jistě nebylo nic zvláštního, jenomže Conan si byl jistý, že touhle dobou už musí stát daleko výš. Rychle uvažoval. Ovšemže je to tak. Nějaký čas ztratil s těmi smradlavými knechty u brány, pak se dost dlouho prodíral uličkami za houfem holek, o nichž by teď už zanic nemohl říct, čím ho zaujaly, a dobrou chvíli se také dohadoval s těmi pomatenci v hospodě. Jenomže slunce, bez ohledu na zdravý rozum a jeho úvahy skomíralo jako za časného rána, kdy sem do Aggadiru dorazil.

„Tak pohyb, barbare!“ houkl mu do tváře vousáč v přílbě. Conan zkoprněl. Ne, nebylo pochyb, byl to tentýž urvaný, česnekem čpící otrapa, který se ho ráno pokoušel značkovat. Ten nápad se mu nevyplatil, stálo ho to pár zubů a trochu krve, ale vzdor tomu byla teď jeho šklebící se huba celá a nezraněná a mezi křivými zubisky chyběly jen ty, co už ho dávno opustily přirozenou cestou.

Conan se obrátil, aby svou lekcí – když už to nepůjde jinak – zopakoval, když vtom se mu do uší vřízl děsivý skřek.

Nějaká žena se rozháněla rukama jako slepá a vlastními nehty si drásala tvář. „Ne! Nee!“ vykřikovala a další slova se utápěla v nepopsatelném nářku. V ruce jednoho z mužů, zmateně se potácějícího okolo, se objevila dýka. Lesklá a zahnutá. Křik se zlomil

do vzlyku a zdusil zachroptěním. Conan se vrhl po vrahovi dřív, než si cokoli stačil rozmyslet. Tělo vytrénované léty bojů a šarvátek myslelo – jako už tolikrát – za něho. Poslední skok, nápráh bleskurychle taseným mečem, řinčivý náraz a – tma! Tma a v ní záblesk před očima.

Conan stál rozkročen před hospodou a nad hlavou se mu na řetězech výsměšně vrzavě houpal zrezivělý vývěsní štít *Dračího oka*. Nikdo nikam neběžel, prchající vrah se ztratil bůhvíkam. Ulička byla najednou liduprázdná, jen z dálky se sem blížila postava. Klopýtající a shrbená, potácející se z jedné strany na druhou. Teprve když se ten člověk dopotácel blíž, pochopil Conan, že se nedívá na bezmocného starce, za něhož ho ještě před chvílí považoval. Teď viděl, že je to muž v plné síle, ne víc než čtyřicetiletý, oblečení měl však rozervané a špinavé, jako by se v něm drahný čas válel ve stoce nebo přinejmenším po ulici. Vlasy měl spleené a rozčuchané, di-voce mu trčely kolem strhaného, zešedlého obličejce. Nejhorší byly ale jeho oči. Tupě zíraly před sebe, bez pohybu, bez výrazu jako mrtvé bulvy nějaké děsivé, ožvívle sochy.

„Je to tady... Už zase je to tady,“ blábolil pomatený muž, jak se blížil ke Conanovi, ale svá zmatená slova jen sotva adresoval jemu. Spíš se zdálo, že si vůbec neuvědomuje jeho přítomnost a že si ve své ztrýzněné mysli jen bez ustání přemílá stále jedno a totéž. Je to tady...

Conan se napráhl, aby zachytil mužovo rameno, ale dřív, než se ho stačil dotknout, nešťastník se nadechl a ze všech sil zakvílel: „Ne, už nechci! Neee!!!“ Než se ohromený Cimřeňan vzpamatoval, pomatenec se překvapivou rychlostí rozběhl napříč uličkou a vší silou narazil hlavou do železných vrat. Ani jejich strašlivé zadunění nepřehlušilo ohavný, vlhce tříštivý zvuk, když jeho lebka pukla jako přežralý ořech. Muž slabě zachroptěl a pomalu se svezl dolů, zanechávaje na hřebech a vypouklínách vrat mazlavou šmouhu z vlasů a tmavé krve.

Zpoza vrat se do uličky vyhrnul chumel lidí. Postávali kolem, ale mrtvého těla se nikdo nedotýkal. Jen nad ním odevzdaně pokyvovali hlavami, jako by je něco takového neudivovalo, jako

by to bylo něco, s čím je třeba se smířit jako s rozmarem krutých bohů.

Conan zastrčil meč do pochvy a vykročil směrem k nim. Vypadalo to, že tihle jsou při smyslech. Třeba mu někdo, u Dagonova ostnatého ohonu, konečně vysvětlí, co se to tady děje.

Byl od nich na pět kroků a už se nadechoval, že je osloví, když se k němu obrátila ta žena. Shrbená vrásčitá stařena s posledním bílým chmýřím připlácnutým na skvrnitě růžové lebce a se zahnědlou kůží visící z tyčkovitých údů jako rybářská síť.

„Ve jménu Mitry milosrdného, nechť to po mně, otče,“ oslovila Conana úpěnlivě, třesoucím se hlasem mladé dívky. Se sepjatýma rukama se před ním vrhla na kolena. „Prosím,“ naléhala. „Nenuť mě do sňatku s tím člověkem, jsem ještě příliš mladá, já si ho nechci vzít!“ Plazila se v prachu a pokoušela se obejmout Conanovi kolena. Zděšeně uskočil a přes záchvěv lítosti, který ani jeho tvrdé barbarské srdce nedokázalo potlačit, pocítil i prudký nával odporu.

„Vzpamatuj se, matičko...“ stačil ze sebe vypravit, když vtom se rozeřval hřmotný chlap, až dosud strnule stojící nad mrtvým tělem.

„Rozkaz, veliteli!“ hulákal, až mu přeskakoval hlas. „Rozkaz! Na ně! Na ty čubčí syny! Pobiju je! Rozsekám do posledního!!!“

Ve světě, v němž se, jen bohové vědí proč, potácel, třímal zřejmě v pravici meč. Tady se místo něho rozháněl těžkou sukovitou palicí a s řevem před sebou drtil houfy dávno mrtvých nepřátel ve válce či bitvě, která se už kdysi odehrála.

Conan byl rychlý, ale i tak se jeden z nejbližších stojících už svalil v kaluži krve a druhý se svíjel na všech čtyřech a s příšernými skřeky si svíral rozbitou hlavu rukama. Conan ani netasil meč. Přiskočil a sevřel vousatého žoldáka tak, že mu praskala žebra. Vyvrátil mu obě žilnaté paže za záda, palice zaduněla na dláždění. Chlap sípěl a řval, od dokořán otevřených úst mu začínala jít pěna, a vzdor Conanově nadlidské síle sebou nepřestával škusbat a zoufale bojovat, aby se dostal z jeho sevření. Nezbyvalo než si ho trochu nadhodit, drapnout obě jeho ruce jednou pěstí a tou druhou ho zlehka pohladit po spánku. Rozběsněný starý žoldák, ať už právě bojoval

kdekoli, jen vyhekl, ve vytřeštěných očích jako by mu na okamžik problesklo udivené pochopení, ale pak je vyvrátil k nebi a s odevzdaným povzdechem se zřítíl do prachu.

Conan se podíval po těch zbývajících. Nezdálo se však, že by mu kdokoli mohl něco z toho vysvětlit. Skelné pohledy a pootevřená ústa dávaly znát, že všichni se pohybují ve světech, v nichž čas, přítomnost či skutečnost znamenají jen málo. Obrátil se, aby byl odtud co nejdříve pryč. Tady těm nepomůže a čím dříve bude mít tohle prokleté město za zády, tím líp. S kouzly at' se potýkají jiní, to není práce pro něho a pro poctivý meč. Uškubl hlavou, jak mu do očí oslnivě šlehl záblesk mihotavého, oslepujícího světla. Nakročil a šlápl do prázdna. Kolem hvízdavě svištěl zlatistý a černý víchr a trvalo dlouho, než zase ucítil pod nohama pevnou zem. Poctivou tvrdou cestu, páchnoucí vlhkým prachem a kamením. At' se tam ocítl jakkoli, byl daleko za hradbami, byl venku z toho ohavného místa zatemněného rozumu. Přimhouřil oči a dal se do běhu. Běžel vytrvale a dlouho, a s úlevou si uvědomoval, že každým krokem se vzdálenost mezi ním a tím prokletým městem šílenců zkracuje.

Narudlé slunce se ještě neprodralo ze sychravého šera svítání, v křovinách nad cestou nesměle zapípal první zmrzlý probuzený pták. Conan rázoval dlouhými rychlými kroky, aby se zahřál, a cesta mu ubíhala. Prstenec okolních hor, svírající hranici Ophiru jako obří kamenná dlaň, se mu však zdál nižší, než by byl podle jeho soudu měl být. Prokletý Aggadir nechal za zády, horské stezky by tedy měly být užší a svahy strmější. Cesta, po které kráčet, však byla rovná a uježděná jako mlat a široká, že by se na ní srovnaly dva povozy s pochodující setninou kopiníků.

Náhle se v dálce před ním objevil nezřetelný zubatý obrys čehosi, co připomínalo... U Croma, ano! Ztrácely se v ranní mlze, ale přece už byly dost dobře viditelné. Hradby! Nejdříve se samým ohromením zastavil, ale pak místo toho přidal do kroku. Neměl tušení, že tady, v horách mezi nešťastným Aggadirem a nemedijskou hranicí leží ještě vůbec nějaké město. Natožpak velké, s příjezdovou cestou jako pro krále a s hradbami tyčícími se do výše nejméně pěti mužů.

Slunce se vydrápalo výš a ozářilo fůry se senem, vozy až po

klanice naložené stůčky plátna, káry zelinářů a celou tu přepestrou povykující směsí všech těch, co se po ránu toužili vecpat do městské brány. Conanovi se sevřelo srdce a polil ho ledový pot. Už je viděl – hulákající strážné i s jejich uřvaným velitelem, úředníčky razítkující příchozí jedovatě zelenou barvou. Tlačící se dav ho popostrčil blíž a Conan za řevu stráží potřeťi vstoupil do Aggadiru...

V okamžiku se rval zase ven, ale všude kolem sebe narážel na neprostupnou stěnu. Rozbíjel si o ni klouby, třískal do ní čepelí svého meče, až ho brněly klouby, ale nepropouštěla ho, neviditelná a nelitostná. Tolikrát si užuž byl jist, že ji obelstil, ale po pár zběsilých skocích ho zase dostihla, výsměšně se mu postavila do cesty a přidržela ho na místě jako rozruženého tygra stěny arény.

„Nechtěl bys toho konečně nechat, barbare?“ dolehl k němu roudou mlhou jeho zuřivosti měkký, mírný a tichý hlas, v němž se kupodivu zachvívala i zřetelná stopa pobavení. „Nevím, kde si myslíš, že jsi, ale takhle tady za chvíli rozsekáš nejen stoly a lavice, o džbáněch, mísách a oknech, co jsi už rozmlátil ani nemluvě, ale ještě ublížíš i mně. A já, tedy alespoň pokud vím, jsem ti nic neudělal.“

Cimmeran zamrkal. Narudlý oblak se zvolna rozplýval a před jeho ještě zpola nevidoucíma očima z něho zvolna vystoupila podlouhlá snědá tvář. Konečně dokázal Conan zaostřit zrak. Muž, kterého spatřil před sebou, byl mladý, určitě mladší než on sám, ale oči, se směsí pobavení a moudrosti hledící z opáleného, inteligentně vypadajícího obličej, jako by patřily tvoru nekonečně starému. Něco podivného, nepojmenovatelného se v nich zachvívalo... Kratičké sestřih, černé vlasy přistřižené hned u kůže, takže protáhlá, ušlechtilé tvarovaná lebka vypadala jako natřená leskou barvou či mastným popelem, spolu s rovně střiženou oslnivě bílou halenou ke kolenům napovídaly, že cizincův domov nejspíš leží v horkých pouštích daleké Stygie. Na Stygijce ukazovaly také výrazné tmavé oči s protáhlými úzkými oblouky obočí a náramky z ostře zeleného kamene, které mu obepínaly obě zápěstí. Kolem čela měl šňůru zelených a černých korálů, jejíž dlouhé konce mu splývaly po skráních až na ramena.

„Erlík to všechno spal v jednom ohni,“ ulevil si Conan

procítěně. „Kdo, u všech šupinatých d'asů, jsi? A co má tohleto všechno znamenat?“

Stygijec se nepatrně pousmál a jemným, bezmála vznešeným pohybem pokynul na lavici vedle sebe. „Řeknu-li ti své jméno, nevím, jestli tím dostatečně odpovím na tvůj dotaz ohledně toho, kdo jsem,“ pronesl zamyšleně, „ale budiž. Jmenuji se Rensahor, to v mé řeči znamená něco jako ‚sokolí bůh je synem Vševládného boha Re‘, a co se týče toho, kdo jsem, pak tady a teď jsem nejspíš *Nebbertet* – Pozorovatel. Ano, teď jsem ten, kdo se jen dívá,“ usoudil nakonec.

Conan z té řeči moc moudrý nebyl. „To bych rád věděl, na co se tady můžeš dívat,“ zavrčel. „Na všechna ta kouzla, co lidem matou zdravý rozum a dělají z nich pomatené vraždící ubožáky?“ Stygijec neodpovídal, jen si Conana dál měřil svýma bezednýma očima. „Mám u sebe amulet,“ zabručel barbar skoro jako proti své vůli. „Tedy ne tak úplně amulet, je to kámen a nedávno mi ho za jistotu... ehh, řekněme dobře odvedenou práci dala jedna... Ostatně, na tom nezáleží, od koho nebo za co ho mám. Myslel jsem, že je to silné kouzlo, ale teď vidím, že v tomhle hnízdě všeho zla mě neochrání. Co tedy pomůže, když ne kouzlo, a tím míň meč?“

„Ukaž,“ naklonil se k němu Stygijec a vyčkávavě napřáhl dlaň, jako by si byl jistý, že barbar jeho žádosti vyhoví. Conan zaváhal, ale pak pomalu tasil meč. Obrátil jej rukojetí ke Stygijci a zdobený jílec mu vložil do dlaně. Jasně modrý kámen vsazený v šestihranné hlavici slabě zářil a droboučké rýhy v okolním kovu napovídaly, že ho majitel dal na jeho místo zasadit vskutku nedávno.

Stygijcovy dlouhé tenké prsty se ho zlehka dotkly, odskočily jako motýlí nožky a zase se přiblížily. Pak chvíli jemně přejížděl nad jeho povrchem a nakonec zlehka přikryl kámen dlaní. Conan jeho počínání se zaujetím sledoval.

„Přesně jak jsem si myslel,“ pomlaskl Rensahor spokojeně. „Je to slabé,“ oznámil pak s omluvným pokrčením ramen. „Neříkám k ničemu, ale slabé. Může tě to ochránit před běžným uhranutím, před kletbou, která by tě měla oslabit, a snad i před zákeřnou ranou. Ale v tom posledním případě bys ten kámen musel mít přímo

před očima nebo ještě lépe v dlaní. Na to, co se děje tady, je to ovšem účinné jako dřevěný mečík batolete proti setnině železných jezdců...“

„To přeče...,“ nadechl se Conan k protestu, ale Stygijec se nedal vyrušovat.

„Pravda je ovšem taková, že nikdo nemá tušení, co by proti tomu, co se děje tady, účinné bylo. Zatím selhala všechna kouzla a veškerá magie. I ta nejsilnější,“ pronesl nevzrušeně. „Nenapiješ se?“ dodal pak, jako by se nic tak zvláštního nedělo a on nic zneklidňujícího nepronesl.

Teprve teď se Conan rozhlédl po lokále. Byli v krčmě *U Dračbo* oka jedinými hosty, kromě nich zela místnost prázdnotou, vyhlížela však jako by se v ní servala armáda pobudů. Na podlaze plné překocených stolů a židlí, z nichž trčely třísky, se válely hromady střepů, okenice visely z pantů a po zčernalých zdech se táhly hluboké bílé šrámy jako jizvy po těle válečníka.

„No ano,“ pousmál se tím svým vědoucím, pobaveným způsobem Stygijec a elegantně ukázal kolem sebe. „Tohle všechno máš na svědomí ty. Netuším sice, kde ses to zrovna nacházel, ale soudím, že ses chtěl odněkud probít za každou cenu. Myslím, že bych nijak zvlášť netoužil stát někdy na straně tvých nepřátel a dívat se, jak ze mě tím svým tříloketním železem chceš udělat stejné třísky jako třeba tady z té lavice. I takhle jsem měl co dělat, abych před tebou uchránil alespoň svůj džbán,“ uchechtl se a vzápětí korbel, o němž byla řeč, pozdvihl v jednoznačném gestu. „Tak co, dáš si?“

Conan otupěle kývl a nastavil první z prázdných pohárů, co se mu namanul pod ruku. U Croma, co je to za člověka, že si uprostřed něčeho takového v klidu popíjí a ještě vede řeči, ze kterých jde hlava kolem? Po prvním doušku ale zamrkal a rychle si dopřál druhý a třetí. Tohle nebyla ta jejich žíravá pálenka ani řídké, žabincem zavánějící pivo. Bylo to víno, husté a příjemně kořeněné, vonící po vanilce, yaldiru a hřebíčku. „U všech pouštních d'asů, netušil jsem, že v téhle díře nalévají něco takového,“ zafuněl a už si přihýbal podruhé. „Rozhodně mi tedy nic takového nenabídlí.“

„Ani se nedivím,“ usmál se Rensahor. „Mně taky ne. Tohle jsem

koupil pro sebe v Ianthe od stygijské karavany, která mířila do Aquilonie. Cesta tam a zpátky byla sice dlouhá, ale stála za to. Ty zdejší břechy by mi ukrátily život.“

Conan chtěl nejspíš něco podotknout, ale zaujala ho matná, nazelenalá záře, která se náhle objevila za okny. Překvapivě rychle se valila dovnitř rozbitými okenicemi i vyvrácenými dveřmi a zdála se vyplňovat celý prostor jako zelenkavě vířící průhledný dým či mlha.

„*Mweret!*“ vykřikl Rensahor, upadaje v náhlém rozrušení do své mateřštiny, a vymrštil se na nohy. „*Mweret! Sawen! Brána! Otevřená!*“ zavolal, když se přece jen zase rozpomněl na obecné nářečí, jímž se člověk alespoň zhruba dorozuměl ve všech civilizovaných zemích od Zingary přes Aquilonii až po Stygiu a jímž oni dva ostatně rozprávěli doposud. „Honem, pojď. Pojď se podívat!“

Conan se nenechal dvakrát pobízet a vyřítil se za ním ven. Překvapilo ho, že venku už je úplná tma, jako by mezitím z večného svítání nastala rovnou nejhlubší noc. Kdy se tak rychle setmělo? I když tma asi nebyl ten správný výraz...

Zelenkavě šero prostupovalo temnotu jako miliony malých zrníček svítícího prachu, svíjejícího se svým vlastním prapodivným životem. Na konci ulice se jedovatě smaragdové světlo zdálo ostřejší, jako by se prohýbalo a vlnilo, jako průsvitný závoj, do něhož se z druhé strany opírají čísi ruce. Světlo se houpalo a sláblo.

„Pozdě,“ povzdychl si rozladěně Rensahor. „Zavírá se. Teď už neuvidíme nic. Pojď dovnitř, dopijeme víno.“

„Počkej!“ zarazil ho Conan. Netušil sice, na co se to vlastně vyběhli podívat, a tomu, co se tady dělo, nerozuměl zatím o nic víc, ale oči měl pořád ještě lepší než ten stygijský podivín. Na konci uličky, tam, kde pohasínající zelenavá záře už zase ustoupila obyčejné noční tmě, se něco hnulo. Kradmo a plíživě, ale pohnulo se to.

Conan se rozkročil a tasil meč.

Na člověka to bylo veliké. Příliš veliké. Samo černější než nejčernější stín, tisklo se to ke zdi jednoho z domů. Zdvihalo se to na zadní, natahovalo krk, otáčelo hlavu. Ještě kousíček, jen malý kousek, a dopadne na to slabá záře dorůstajícího měsíce, který se

před chvílí líně vypotácel z mraků. Conan si stoupl pevněji a sevřel zbraň oběma rukama. Stvoření zvedlo hlavu ještě výš a stříbřité měsíční světlo matně olízlo hranaté šupiny, obrovskou pilovitou tlamu a vysoký kostěný hřeben mezi zkosenýma dračíma ušima. Rensahor se tiše zajíkl. Teď už to viděl také. Obrovitá hlava se otáčela. Z tlamy vystřeloval hadí jazyk a oči za těžkými šupinatými víčky přejížděly uličkou. Ne, teď už nebylo možné, aby je obrovský ještěř nezahlédl. Conan se připravil k boji.

„Ne, nemyslím... Neměl bys...“ zadrmlil někde za ním nezřetelně Rensahor, ale Cimmeřan už byl každíčkou kapkou krve rozhodnut. Obluda se teď už sice tyčila výš než přízemní domek, v jehož stínu se prve ukrývala, ale Conan vzdor tomu cítil cosi, co se velice podobalo úlevě. Tohle bude boj, jaký zná, na jaký je zvyklý, tvor z masa a krve, do něhož se dá zajet poctivým mečem, nikoli šálení nenáviděné magie.

Vyrazil válečný řev a hotovil se k útoku. Drak sehnul hlavu a chvilinku strnul bez pohybu. Potom se k Conanově ohromení otočil a překvapivě tiše, bleskurychle a lehce na zvíře tak obrovské zmizel v tmavé spleti přilehlých uliček.

„Co zase tohle mělo znamenat?“ obrátil se nic nechápající Conan k mladému Stygijci, jako by mu to chtěl klást za vinu. „Co bylo zase tohle?“ zaryčel.

„Neřvi na mě,“ pokrčil rameny Rensahor. „Myslíš snad, že za to můžu? Pravda je taková, že toho nevím o moc víc než ty. Jen to, že v tomhle městě už čas mnoho neznamena. Vždycky, když to přijde – a že to poslední dobou přichází stále častěji – je to stejné. Někomu se bez ustání vrací včerejší den, včerejší ráno, předešlá noc, stále dokola. Jiné to bůhvíproč strhne hlouběji do minulosti. Třeba i celé roky, desítky let... Starci se vrhají do soubojů s domnělými soky v přesvědčení, že coby jinoši bojují o nevěstu, muži se vracejí do dávno vybojovaných bitev a na válečná pole, co zarostla už před lety. A všichni dohromady z toho pěkně pomalu přicházejí o rozum.“

„A ten drak, nebo co to bylo?“ nedal se odbýt Conan. „Co to zvíře? Křičel jsi prve něco o branách...“

Rensahor se po něm poočku podíval, jako by váhal, co mu prozradit. „To s tím souvisí,“ prohodil nakonec. „I když zatím nemám tušení jak. Ta zlatavá, oslepující záře přichází, když se zhoupne čas, ta smaragdová pak, když se otvírají Brány. Stává se to skoro pokaždé, ale vždycky to nebývá tak zřetelné. Někdy jimi projdou jen stíny, jenom obrazy, které se téměř hned zase rozplývají. Ale někdy, jak jsi mohl vidět, i rozumná živá stvoření.“

Conan couvl do nitra krčmy a na jeden zátah dopil všechno stygijské víno, co ještě v korbenu zbylo.

„Chceš říct,“ ujistil se pak pomalu a stejně zvolna si hřbetem ruky utřel ústa, „že ta rozumná stvoření, jak jsi nazval tu pravděpodobně lidožravou dračí bestii, co jsme právě viděli, tady potom, co vylezou z té zelené... Brány, *zůstávají?*“

Rensahor se zájmem nahlédl do džbánku, ale když zjistil, že se dívá na suché dno, odsunul ho a špičky prstů si otřel o kraj haleny.

„Všechna ne,“ podotkl nevzrušeně. „Některá se zase vracejí, i když to přirozeně nevím jistě, nýbrž jen usuzuji. Záleží to, řekl bych, na mnoha věcech. Mimo jiné ovšem i na tom, ocitnou-li se v pravý čas poblíž jiné otevírající se *Mweret*... tedy chci říct Brány.“

Obrovitý Cimmeřan na něho zíral v tichém ohromení. „Slyšel jsem toho za celý svůj život už dost a dost, a viděl možná ještě víc, ale něco takového...“ Nedopověděl a jen tupě potrásal hlavou. S kouzly a magií, natožpak s černou jako hlubina Setovy Temné země, nechtěl mít nikdy nic společného. A teď v nich, jak se zdá, už zase vězí až po uši. A zase v Ophiru! Jako by nestačilo, co tady zažil už jednou, tenkrát před lety, kdy stál tváří v tvář jednomu z nejstrašlivějších démonů, All'Kirrovi... Tenkrát to ale bylo něco jiného, brzy se dozvěděl, kdo za tím vším stojí, kdežto tenhleten prokletý Aggadír..

„Ano,“ pousmál se Stygijec tak prapodivně, jako by snad mohl slyšet jeho myšlenky. „Ano, tohle je prokleté město.“

tevným oknem v silné kamenné zdi doléhaly až sem hrubé, nezřetelné hlasy střídajících se stráží, povykování velitelů a od hlavní brány se nesl dutý zvuk okovaných kopyt, bubnujících po prknech padacího mostu. Na šedavě modrém obloučku nebe, zarámovaném okenní kružbou, pomalu plachtil dravý pták s široce roztaženými křídly. Díval se upřeně dolů pod sebe a chladivým vzduchem čas od času zaznívalo táhlé, vzrušené volání. Brzy přiletla ostrá, nedočkavá odpověď, po ní třetí, čtvrtá a za chvíli kroužilo oblohou celé hejno vyhladovělých opeřenců. Brzy se začnou snášet níž...

Muž, který se bez hnutí opíral o okenní sloupek, je však neviděl. Zahalen do honosného knížecího pláště mlčky shlížel do hlubiny pod sebou. Kamenná stěna dole přecházela v umně zaklenuté arkády, obepínající knížecí palác jako prolamovaný prstenec. Nahoře se táhla řada úzkých oken, jedno vedle druhého jako střílny, a nad nimi se zdvíhala strmá, cimbuřím obehnaná střecha

s nespočtem komínů, visutých lávek, skřípavých korouhviček a rozšklebených kamenných chrličů. Za hlavním křídlem se rozkládal rozlehlý labyrint budov pospojovaných schodišti, chodbami a malými dlážděnými dvorky.

Palác byl starý, prolezlý zimou a vzpomínkami.

Kníže Beresthen se zachvěl a přitáhl si plášť úžeji. Už dávno přece rozkázal zapálit oheň, přesto ho však stále rozráží zima a v kostech mrazí, jako by mu útroby profukoval ledový víchr. Nikdy si nedělal iluze o tom, že tohle město je něčím víc než almužnou a elegantním způsobem, jak jemu, bláhovci, zavřít ústa a svázat ruce zlatými stužkami. Usmál se, když se v myšlenkách vrátil do těch dob. Nebylo to tak dávno...

Ophirský král, ten cti dbalý monarcha, najednou už nemohl dost dobře předstírat, že on, Beresthen, není tím, kým před tváří bohů vskutku byl. Královským synem, a co na tom, že jen od levého boku, a ani ne z královského harému? Takových už bylo, a kolikrát si činili nárok i na trůn. Tohle ale nebyl jeho případ, a všichni to dobře věděli. I on. Kočička Beresthen, Beresthen Blázen... jako by nevěděl, jak mu přezdívací. A jak by ne, když si od malička osklivil násilí? Celé dny trávil v matčiných komnatách, v útěsném tichu své skrýšky plné jemných a voňavých látek, a poslouchal nekonečné bzučivé rozpravy švadlen a komorných. Srdce se mu vždycky natlačilo až do hrdla, kdykoli měl zvednout byt' jen cvičnou zbraň, žaludek mu skákal jako ledová, poblázněná žába a před očima se mu zatmívalo. Přeprali ho i kluci o pět let mladší a z kapky krve se hned skládal k zemi. Nebylo divu, že nikdo nestál o takového prince. A kdyby se věci neseběhly tak, jak se nakonec seběhly, žil by dál v poklidu v domě své matky a nikdo by ho nebral na vědomí. To ti dva, jediní přátelé, kteří se mu neposmívali – tedy přinejmenším dokud je častoval pálenkou, vínem a čas od času za ně zaplatil dluhy. To Verigras se Sahaganem s těmi svými řečmi o moci, právu a o přepychu, ti to celé rozpoutali. Přiměli ho, aby dal o sobě vědět, a zářivými barvami mu malovali celou jejich oslnivou budoucnost, včetně toho, že se jméním, které získá, se může hned nato oženit se svou zbožňovanou Alissí, až souhlasil.

A král? Přestože se všichni celé roky vydrželi tvářit, že o ničem nemají tušení, celý Ophir věděl, jak se věci mají, a tak jen čekali. Přijme ho, přijmou ho i oni. Prohlásí ho za podvodníka, s hanbou ho vypráskají ze všech měst. Král nebyl hloupý. Věděl, že vědí, a tak udělal to jediné, co mu zbývalo: S kyselým úsměvem svého jako zázrakem se zjevivšího dospělého syna, ten křečce pohledný plod jedné vášnivé noci, přijal. Svolal velkou radu, uspořádal hostinu, všechno jak se patří. S velkou slávou mu vzápětí udělil královský dar – Aggadir, město, jemuž by mohl vládnout, knížectví, kde by platila jeho vůle, a jen zpovzdálí, docela tiše a jemně na ně dohlížel blahosklonný královský majestát.

Knížectví Aggadir... Ve skutečnosti lepší vyhnanství. Klec, a ještě ani ne tak docela zlatá. Každý druhý by na jeho místě sebral pár ke všemu odhodlaných chlapů a dobyl si, co mu po právu patří, s mečem v ruce. Beresthen jenom vzdychl a přitiskl k sobě Yashi, jednu ze svých nejoblíbenějších palácových koček, které se po chodbách a v komnatách proháněly po tuctech.

Byl tady spokojen, ve starém paláci, jehož kamenné zdi se tyčily k nebi už dávno předtím, než praděd jeho děda spatřil světlo světa. Byl spokojen ve svém přepychovém vyhnanství se svou hudbou, s knihami, s houfy svých sametových mňoukajících přítelkyň a po boku s milovanou Alissí, jejíž urozený otec nakonec dost dobře nemohl nesvolit ke sňatku.

Co si mohl přát víc? Dny odcházely jeden za druhým jako na měkkých kočičích tlapkách – dokud se všechno nezbortilo. Nezřítilo jako dům, pod nímž zuřivý bůh Torres zatřeše zemí. Kolem byla náhle jen hrůza, zkáza a smrt, a zdálo se, jako by tomu už nikdy nemělo být konce.

Beresthen přešel od okna k velkému, zlacenými řezbami zdobenému křeslu a s povzdechem do něho usedl. Byl to ještě mladík, nemohlo mu být víc než třidvacet let, ale pod zvláštně modrofialovými očima mu seděl hluboký stín. Kůži měl bledou a jemnou jako žena a na ramena mu spadaly dlouhé zvláště kadeře, medově ryšavé jako srst liščíků mláďat. To všechno ho odjakživa na první pohled odlišovalo od ostatních vrstevníků, tmavookých

a černovlasých, s pleť do tmava zabarvenou sluncem. Seděl bez hnutí a jen jeho dlouhé, téměř průsvitné prsty si bezmyšlenkovitě pohrávaly s lemem tmavozeleného, rudými a zlatými nitkami vyšívaneho pláště.

Probralo ho teprve diskrétní zakašlání. Prudce se ohlédl, jako by byl přistižen při něčem nedovoleném, ale dva muži, kteří možná už nějakou chvíli postávali ve dveřích, na sobě nedávali nic znát. Snad jen s výjimkou lehké netrpělivosti, která zazněla z hlasu toho, jenž se ozval jako první. S vybranou péčí byl vystrojen do tmavorudé tuniky se zlatými střapci na lemu, černých kamašů a vysokých bot z nejměkčí kůže. Byl o pár let starší než kníže a špičatá tvář spolu s ostrými tenkými linkami pěstěného černého vousu mu dodávala nehezského výrazu požívačnosti a prohnání.

„Možná bys měl zase promluvit k vojákům,“ pronesl s očima bloudícíma někde nad Beresthenovou hlavou. „Povzbudit je, něco málo jim připlatit, vychválit je, ocenit, a přidat takové ty vladařské řeči o službě městu, dvoru a bohům, o těžkých zkouškách, a že to všechno už brzo skončí a tak podobně a tak dál, vždyť to znáš.“

Kníže neřikal nic a nebylo ani tak úplně jisté, že svého prvního rádce a správce dvorské pokladnice v jedné osobě, urozeného Verigrase, vůbec poslouchá. Nebylo to tak dávno, co Verigras neoplýval žádnými tituly, kromě těch, jimiž ho dostatečně hlasitě častovala jeho ovdovělá matka, z nichž děvkař, rozhaza a budižkníčemu byly ty nejmírnější. Zavčas se ovšem přidal na tu správnou stranu, i když poslední dobou o tom občas míval své pochyby.

„K vojákům...,“ pronesl kníže znenadání zpola nepřítomně, jako by k němu teprve teď dolehl význam Verigrasových slov. „Ach, ano.“ Pohledem náhle uleknutě zabloudil k otevřenému oknu, za nímž na obloze stále kroužilo vyhladovělé hejno mrchožroutů. „Cožpak oni dnes ještě...?“

„Ale ano! Ovšemže ano, buď klidný,“ vmísil se do hovoru druhý muž. Byl vysoký, oba přítomné převyšoval bezmála o hlavu a místo dvorské nádhery na sebe se stejnou rozkoší navlékl koženou, železnými pláty pobíjenou zbroj. Tmavé vlasy měl hladce stažené dozadu a místo bradky jen hustý černý knír. „Od

svítání jsou vojáci v ulicích, vyrazili sotva ta prokletá záře pohasla a přestalo to. Ale podle toho, co jsem slyšel, to je dnes ještě horší než kdy předtím. Několik domů lehlo popelem a většina jich ještě doutná. U Jižní brány leží celá hromada mrtvol, tedy spíš bych měl říct jednotlivých údů, těl a hlav. Z těch, co přežili, toho mí chlapi moc nedostali – řádily tam prý zase nějaké ty démonské stvůry, které se sem cpou těmi... zelenými průchody nebo co to, u Mitry, vlastně je. Všichni blábolí jen o krvi, o zubech a o nějakých rudě žhnoucích zřítelnicích. Pokud jsem tomu dobře rozuměl, dostaly se ty stvůry nakonec z města ven a oni za nimi zatarasili bránu. Nezabili pochopitelně ani jedinou,“ povzděchl si nepatrně. Generál knížecích vojsk, plným titulem Udatný lev pouště Sahagan, donedávna jen nebezpečný piják, rváč a kumpán královského levobočka, se chránil dát jen stínem najevo, jak je rád, že není nikdo, kdo by po něm mohl žádat, aby i on byl se svými muži v ulicích. Procházet městem poté, co se jím přehnal smrt' času, co na ně jen bohové vědí pokolikáté dolehlo prokletí zlatavé záře šilenství, nebylo prací, kterou by kdokoli mohl závidět. Káry se rychle plnily mrtvolami, tahouni, zapřažení k tomu neradostnému nákladu, frkali s nozdrami plnými děsivého puchu a plašili se. A potom... Málokdo věděl, že za zdi paláce ono strašlivé prokletí zatím neproniklo. A ti, kdo věděli, se ve vlastním zájmu chránili to komukoli prozradit. Každému bylo jasné, že by netrvalo dlouho a zdivočelá lůza, tentokrát s největší pravděpodobností podporovaná ctihodnými měšťany, úřednictvem a obchodníky, by se násilím vepala do paláce, za hradby, kam by na ně spáry šilenství nedosáhly. Kde je, alespoň prozatím, bezpečno. I když nikdo vlastně nevěděl, proč tomu tak vlastně je.

Beresthen tvrdil, že pokud je celá ta hrůza dílem černé magie, na což vypadá, může před ní palác chránit jeho nesmírné stáří. Přesněji starý zvyk, podle něž dávní předkové svá sídla zakládali. Tenkrát – vykládal svým tichým nehlubokým hlasem – se nestavělo jako v dnešní nerozumné a uchvátané době. Stavby se pečlivě rozměřily, nasměrovaly ke všem čtyřem rohům světa, vykonala se pobožnost. První kámen byl pak vysokým zasvěcencem položen

přesně v hodinu a minutu, kterou vypočítali nejlepší hvězdopravci. Do sloupořadí, síní a reliéfů se pak zašifrovala božská poselství a do zdíva se zhusta zazdívaly ty nejmocnější magické kameny a amulety.

Beresthen si byl jistý, že právě tak a ne jinak byl aggadírský palác před nesčetnými věky postaven. Ochránilo ho to před mihotavým oblakem běsnícího času, ale už ne před jiným kouzlem, zlým, děsivým a nepochopitelným, o to hrůznějším, oč nepozorovaněji se sem vplížilo. Stačilo mu na to pomyslet, jen pomyslet na milovanou Alissii, a oči se mu nezadržitelně zalévaly slzami. Sahagan si toho všiml první a výmluvně stočil oči k urozenému Verigrasovi. Ten je znechuceně vyvrátil k nebi a nehezky se usklíbl. Milostivý kníže je baba. Ubrečená baba. Ale co na tom? Možná že je to tak nakonec lepší. Ještě chvíli a přijde o rozum jako jeho žena. Už teď jako by palácem – rozumí se, že hlavně harémem a pokladnicí – vládli oni, jen to pochopitelně není třeba nijak vystavovat na odiv. Zatím. Dál se uvidí.

„Ten kothijský kněz a zasvěcenec, pro něhož jsi dal poslat,“ promluvil hladce Sahagan, „ten, jehož předchází taková pověst, že by si s tím, co se u nás děje, snad poradil, bohužel ještě nedorazil.“ Diplomatically se odmíchl, snad aby ani záchvěvem hlasu nedal najevo, že ví, že zmíněný učenec, jehož si kníže přál, nedorazí už nikdy nikam. Možná s výjimkou zásvětní říše, kam mu po cestě pomohla banda příliš disciplinovaných a příliš dobře vyzbrojených loupežníků, než aby mohli být praví. Politováníhodné nedopatření, ale cožpak on, generál Sahagan, za to může, že čas, aby všechno skončilo, ještě nenastal? Kdyby ten kothijský čaroděj byl jen z poloviny tak dobrý, jak se o něm povídalo, mohl to dokázat zarazit. A kdyby všechno skončilo už teď, když knížeti stále ještě zbývá špetka zdravého rozumu a městu ždíbíček vůle k životu, mohli by se ještě všichni posbírat. Beresthen by v té své holčičí pacince zase sevřel žezlo o něco pevněji a sny o paláci plném klenotů a truhel s cinkavým potěšením by se zase hezky rychle rozplynuly. Ne aby se všeho pěkně potichoučku zmocnili, bude třeba nechat to všechno, ať už je to cokoli, běžet svou cestou ještě o chvíli déle.

Ostatně dobrého čaroděje a znalce magických věd mohou povolat vzdychky – rozhodně tedy se vším tím zlatem, co jim proudem poteče rukama – a ten si s tím nadělením, o tom nepochybovali ani v nejmenším, hravě poradí. A kdyby ne, pak žádná škoda. V paláci je zatím bezpečno, jídla, pití a ženských taky dost. A až si toho všeho užijí do sytosti, pak sbohem navěky a brány toho prokletého města si za nimi klidně mohou zůstat dokořán.

Aggadirský generál by se byl málem uchechtl nahlas, kdyby tok jeho bohulibých myšlenek nepřetrhl měkký zvuk tichounkých plouzivých kroků. Rozpačitě zakašlal a couvl. Také Verigras se ohlédl a ustoupil kněžně Alissii z cesty.

Byla to žena tak zvláštní krásy, že i otrlým kumpánům, jakými urozený správce pokladu a udatný generál bezesporu byli, trochu podklesávala kolena a maně se vkrádaly pochybnosti o jejím lidském původu. Se svou broskvově nazlátlou pleť a světlými pletenci hustých vlasů, spadajících do půl zad, vypadala spíš jako víla než pozemská žena. Drobná ohebná postava s útlým pasem, velké zelenkavé oči lemované tmavohnědými řasami a zpěvný, melodický hlas pak k tomu dojmu ještě přispívaly. Až na to, že kněžnin hlas už dlouhé měsíce nikdo nezaslechl.

Jednoho rána ji komorné zastihly na loži, tiše a bez vlády spočívající v poduškách, s očima bloudícíma kdesi v nedohlednu a oněmělou. Bez sebe hrůzou vzbouřily celý palác a zděšený kníže dal k ní pak svolat veškeré felčary, studované doktory medicíny, mystiky a bylinkáře, co jich jen v knížectví bylo. Rozeslal úpěnlivě zprávy na všechny strany a daleko za hranicemi dával pátrat po všech mistrech umění lékařského i zasvěcených tajných věd, kteří by mohli pomoci. Nepomohl však žádný a jeho milovaná Alissia zůstávala od toho strašného rána jen nadpozemsky krásnou, avšak němou a netečnou loutkou bez vůle. Procházela palácem jako stříbrný zkormoucený stín a její pohled bez zájmu klouzal po všech donedávna tak důvěrně známých tvářích, čalounech, gobelínech, sochách a obrazech, aniž by cokoli z toho poznávala.

„Alissie, klenote! Světlo moje!“ vykřikl Beresthen láskyplně a rozběhl se své ženě v ústrety. Vřele ji chytil za obě ruce, a ze všech

sil se pokoušel nevidět, že její mlžný pohled po něm bez zájmu sjíždí jako po tváři naprostého cizince. Ani si nevšiml, že jeho dva nejvyšší hodnostáři se neslyšně a s nepřehlédnutelnou úlevou vytratil. Za kněžnou se do komnaty protáhly dvě černovlasé komorné, milé a soucitné dívky v blankytných řízách palácových služebných. Jemně uchopily svou paní za lokty a usadily ji do křesla, z něhož její knížecí manžel před chvílí vstal a které jí teď přechoťně nabízel. Poslušně usedla a ani se nepohnula, když jí pečlivě urovnaly záhyby smetanově bílých šatů a uvolněný pramínek zářivě světlých vlasů co nejjemněji zastrčily pod obroučku, zdobenou modrými a zelenými kameny.

Ode dveří se ozvalo zamňoukání. Zaznělo tak žalostně, zmateně a nechápavě, až sebou kníže trhl a pohledem plným lítosti zabloudil ke stvořeníčku, jež ten žalostiplný nářek vydávalo. Sehnul se, a ja-ko by sbíral poklad nedozírné ceny, zvedl velké nadýchané klubko ze země. Yashi byla zvlášť vyšechtěné stvoření exotické krve a obyčejnou kočku, jakých se po každém městě potulují houfy, nepřipomínala ani v nejmenším. Její nadýchaná, nad pomyslení hebká srst byla dobře na píd' dlouhá, visela jí z boků a z bohatého bělostného límce jako závoje k plesu vystrojené šlechtičny. V kulaté, světlounce šedé tváři svítily dvě velké jantarové oči, prot'até černými brankami zřítelnic. Kníže ji soucitně pohlídl a Yashi se mu svou sametovou hlavou oťrela o krk. Naléhavě se ho dotkla studeným nosem, jako by se chtěla ptát, proč to všechno. Proč se i její malý svět roztráštil na tisíc kousků? Beresthen jen vzdychl a znovu pohlídl hedvábnou srst. Jak by mohl pomoci tomuhle nešťastnému stvořeníčku, když nepomůže ani své milované ženě? Srdce mu však rozbíjel na kusy pohled na obě.

Yashi se mu vykroutila z náruče a v úsilí, v němž neustávala už nekonečnou řadu týdnů, jakkoli bylo beznadějně, se přiblížila ke své milované paní. Nejprve nosem a potom tlapkou se zlehka dotkla jejích chladných, zlatem a drahými kameny zdobených prstů, bezvládně visících z opěradla k zemi. Ale ta známá ruka se nepohnula, aby ji polaskala, jako už tolikrát, poškádlila ji a podržela pod krkem jako dřív. Dál spočívala ve své smrtelné nehyb-

nosti jako bílá a křehká ruka loutky, kterou někdo zapomenutou odložil.

To bylo víc, než kníže dokázal snést. Zpola se odvrátil a jen gestem naznačil komorným, aby své paní nabídly víno, které se v bronzové amfoře chladilo v bublající nádržce v rohu komnaty. Okamžitě přiskočily a pohár lehkého jiskřivého vína, který jedna nalila, jí druhá s něžnou péčí přidržovala u úst. Ale teprve když pohár nachýlila a jeho okrajem jí jemně rozevřela rty, polkla paní Alissia pár drobných, spíše vynucených doušků, aniž se v nejmenším probrala ze své strnulosti.

„Vezměte Její Výsost do zahrad,“ poručil pak kníže nalomeným, přeskakujícím hlasem. „Dnes je krásný den,“ pokračoval trhaně jako špatně natažená loutka a usilovně se snažil nevnímat černé stíny s lysými krky, neúnavně hlídkující na obloze. „Přijdu tam potom za vámi a budu své paní dělat společnost, hned jak si tady ještě... jen co si něco...“ Náhle jako by mluvil spíš pro sebe, ale když vzhlédl, byly už ty milé dívky i s jeho nešťastnou Alissii pryč.

Tlumeně zasténal a s tváří v dlaních se zoufale sesul zpátky do křesla. V poháru zbyla ještě víc než polovina chladného, slabě nasládlého vína; bezmyšlenkovitě je dopil a pohár nechal s třesnutím vyklouznout z ruky na dlaždice. Jeho mysl byla těžká a bez naděje. Znovu a znovu jej trýznily vzpomínky na to, co bylo a co nejspíš už nikdy nemělo být. Znovu se mu před očima míhaly obrazy, do uší vemlouvaly hlasy. Stále musel myslet na to, co se před dlouhou dobou odehrálo. A stejně jako nedokázal vyhnat z hlavy myšlenky, otáčející se bez ustání dokola jako mlýnský kámen, nedokázal se ani zbavit ohavné pachuti podezření, bezmála jistoty, že ví, co veškerou tu hrůzu způsobilo. A že by nemusel chodit daleko, ba nemusel by se možná ani vzdálit z této komnaty, aby mohl prstem ukázat, kdo je toho všeho byť jen nepřímou příčinou. Ze sevřených rtů mladého knížete uniklo další zdušené zasténání.

Město Aggadir bylo prokleté, a on jediný ze všech lidí věděl, kdo je tím vinen.